

na pohledávku vypadající. Poddlužník byl povinen platiti jen čsl. státu a ani exekuční soud, který přijal nejvyšší podání k úhradě pohledávky firmě T. a nastoupil na místo poddlužníka, nebyl oprávněn, pokud příkázání k vybrání nebylo zrušeno, částky zabavené firmě T. a přikázané k vybrání čsl. státu, vyplatiti firmě, nýbrž mohl tak učiniti jen československému státu. Tomu nevadilo, že se rozvrh nejvyššího podání děje podle knihovního stavu. Exekuční soud tedy nechýbil, nařídív i bez zvláštního návrhu československému státu, že po pravomoci rozvrhu budou vyplaceny částky zabavené pohledávky firmy T., jež byly právo-
platně přikázány československému státu.

Čís. 11015.

Umořovací řízení.

Ohlašovací lhůty jest při vydání konečného rozhodnutí dbáti z úřadu i tenkrát, nesouhlasí-li ohlašovací vyhláška s ustanovením § 8 nařízení ze dne 31. srpna 1915, čís. 257 ř. zák. Lhostejno, že si nebylo stěžováno proti obsahu ohlašovací vyhlášky.

(Rozh. ze dne 21. září 1931, R I 465/31.)

Žádost o umoření státních stavebních losů soud první stolice zamítl jako předčasnou, jelikož návrh na umoření státního stavebního losu lze podati teprve za patnáct měsíců po tahu umořovacím nebo výherním toho kterého losu. Re k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Lze připustiti, že státní stavební losy, nemajíce kuponů úrokových, důchodových nebo podílových, nespádají pod pojem listin, ohledně nichž § 8 nařízení ze dne 31. srpna 1915, čís. 257 ř. z. ustanovuje, že ediktální lhůta nemůže skončiti před uplynutím jich platnosti, avšak přes to nelze přiznati stížnosti důvodnosti, poněvadž v § 7 nařízení i ohledně jinakých listin pod čís. 1 tohoto § uvedených, na majitele znějících, tedy i ohledně státních stavebních losů jest stanovena jen minimální délka vyzývací lhůty na dobu jednoho roku, není tedy soudu zakázáno stanovit dobu delší, a, užil-li soud tohoto práva a v zahajovacím usnesení z důvodů vhodnosti a účelnosti stanovil, že umořovací nález vydá až za rok od splatnosti losů, a stěžovatelka se s tím spokojila, nemůže se nyní cítiti stíženou tím, že soud v důsledku toho odmítl amortisovati její losy již dříve, t. j. ještě před jejich splatností.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by o zamítnutém návrhu znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Ohlašovací vyhláškou ze dne 11. května 1929, kterou první soud zahájil k stěžovatelčinu návrhu ohlašovací řízení ohledně státních stavebních losů, v návrhu blíže uvedených, vyslovil první soud, že pro-

hlásí, nebudou-li podány námitky proti návrhu, losy za umořené z a r o k od první vyhlášky v ústředním oznamovateli a od splatnosti losů. Žádost stěžovatelky o umoření stavebních losů vrátil první soud jako předčasnou s odůvodněním, že návrh lze podati teprve za patnáct měsíců po tahu umořovacím nebo výherním toho kterého losu.* Rekursní soud stížnosti navrhovatelky nevyhověl s poukazem na § 7 nařízení ze dne 31. srpna 1918, čís. 257 ř. zák., podle něhož není prý soudu zakázáno stanovit delší dobu než roční pro vyzývací lhůtu. Nejde však o délku vyzývací lhůty, neboť tuto stanovil první soud — jak jest rozuměti jeho usnesení — ve shodě s § 7 čís. 1 nařízení na jeden rok, neboť výrok jeho zní výslovně: »prohlásím losy umořenými za rok«. Jde naopak o to, od kdy běží ohlašovací lhůta stanovená prvním soudem na jeden rok. Otázku tu nelze řešiti s hlediska § 7 nařízení, jak učinil rekursní soud, nýbrž jen s hlediska § 8 nařízení, obsahujícího velící právo o lhůtě ohlašovací, jehož jest při vydání konečného rozhodnutí dbáti z úřadu i tenkrát, když ohlašovací vyhláška nesouhlasí s ustanovením tohoto § (rozhodnutí čís. 3317 sb. n. s.); nemůže proto škoditi stěžovatelce ani, že si nestěžovala proti obsahu ohlašovací vyhlášky, neboť šlo jen o předběžné opatření, kterým měl býti připraven základ pro konečné soudní rozhodnutí o umořovacím návrhu, z něhož nenabyla ani navrhovatelka ani kdo jiný ještě žádných práv (rozh. čís. 3318 a 3796 sb. n. s.). Rekursní soud porušil tudíž svým rozhodnutím zákon i v ustanovení § 8 i v § 8 nařízení. Důsledkem toho odporuje i usnesení prvního soudu zřejmě zákonu.

Čís. 11016.

Domáhá-li se zaměstnanec na zaměstnavateli, by byl uznán povinným přijati ho zpět do služeb, jest soud oprávněn rozhodovati jako o předběžné otázce i o tom, zda žalobce má jako legionář (zákon ze dne 24. července 1919, čís. 462 sb. z. a n.) nárok na služební místo u žalovaného.

(Rozh. ze dne 21. září 1931, R I 540/31.)

Žalobce domáhal se na okresní nemocenské pojišťovně zaplacení služebních požitků a opětného přijetí do služeb žalované s požitky podle kolektivní smlouvy, kterýžto nárok odůvodňoval tím, že byl protizákonně propuštěn ze služeb žalované strany, u níž byl zaměstnán jako kontrolor nemocných podle kolektivní smlouvy, a odvolával se i na to, že jako legionář má nárok na služební místo u žalované strany podle zákona čís. 462/1919 a že musí tedy býti ve službě ponechán. Námitce nepřipustnosti pořadu práva s o u d p r v é s t o l i c e částečně vyhověl a odmítl žalobu, pokud jejím důvodem bylo porušení zákona ze dne 24. července 1919, čís. 462 sb. z. a n. D ů v o d y: Námitku nepřipustnosti pořadu práva bylo zamítnouti, pokud si žalobce stěžuje na porušení smlouvy; poněvadž služební poměr zaměstnanců nemocenských